

DUBLINSKÁ KONVENCE

týkající se určení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v jednom z členských států Evropských společenství

Jeho Veličenstvo král Belgie,

Její Veličenstvo královna Dánska,

Prezident Spolkové republiky Německo,

Prezident Řecké republiky,

Jeho Veličenstvo král Španělský,

Prezident Francouzské republiky,

Prezident Irska,

Prezident Italské republiky,

Jeho královská výsost velkovévoda Lucemburský,

Její Veličenstvo královna Nizozemí,

Prezident Portugalské republiky,

Její Veličenstvo královna Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku

Berouce v úvahu cíl stanovený Evropskou radou ze Štrasburku z 8. 9. prosince 1989 o harmonizaci svých azylových politik.

Rozhodnutí, věrni své společné humanitární tradici, zaručit uprchlíkům přiměřenou ochranu v souladu s ustanoveními Ženevské konvence z 28. července 1951 doplněné Newyorským protokolem z 31. ledna 1967, týkajícími se statusu uprchlíků a dále uváděné jako „Ženevská konvence“ a „Newyorský protokol“.

Berouce v úvahu společný cíl prostoru bez vnitřních hranic, uvnitř něhož bude zaručen zejména volný pohyb osob podle ustanovení úmluvy zakládající Evropské hospodářské společenství, tak jak je upravena Jednotným evropským aktem.

Vědomi si nutnosti činiti opatření vyvarovat se toho, aby realizace tohoto cíle vyvolala situace, které by měly za následek to, že by byl žadatel příliš dlouho ponechán v nejistotě ohledně výsledku, kterého by se mohlo dostat jeho žádosti, a starostlivi poskytnout každému žadateli o azyl záruku, že jeho žádost bude jedním z členských států posouzena, a vyvarovat se toho, aby žadatelé

o azyl byli postupně vraceni z jednoho členského státu do druhého, aniž by se žádný z těchto států neuznal kompetentním pro posouzení žádosti o azyl.

Starostlivi pokračovat v dialogu započatém s Vysokým komisařem Spojených národů pro uprchlíky za účelem dosažení cílů, které jsou vyloženy výše.

Rozhodnutí za účelem aplikace této konvence provádět za pomoci různých prostředků úzkou spoluprací, mezi nimi výměnu informací.

Se rozhodli uzavřít tuto konvenci a za tímto účelem jakožto zplnomocněnci podepsali: (následuje jmenný seznam představitelů jednotlivých výše uvedených států - pozn. překl.).

Kteří poté, co si vyměnili svá zplnomocnění uznaná v náležité formě, se usnesli na následujících ustanoveních:

Článek 1

1. Pro účely této úmluvy se rozumí:

a) cizincem:

každá jiná osoba než státní příslušník členského státu,

b) žádostí o azyl:

žádost, kterou cizinec žádá od jednoho členského státu ochranu podle Ženevské konvence, dovolávaje se postavení uprchlíka ve smyslu článku 1 Ženevské konvence doplněné Newyorským protokolem,

c) žadatelem o azyl:

cizinec, který podal žádost o azyl, o níž ještě nebylo definitivně rozhodnuto,

d) posouzením žádosti o azyl:

souhrn opatření pro posouzení rozhodnutí nebo soudy vynesené kompetentními úřady ohledně žádosti o azyl, vyjma řízení o určení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl na základě ustanovení této konvence,

e) povolením k pobytu:

každé povolení vydané úřady jednoho členského státu povolující pobyt cizince na jeho území, vyjma víz a povolení k pobytu vydaných během projednávání žádosti o povolení k pobytu nebo žádosti o azyl,

f) vstupním vízem:

povolení nebo rozhodnutí jednoho členského státu za účelem povolení vstupu cizince na jeho území, s výhradou, že budou splněny ostatní podmínky vstupu,

g) transitním vízem:

povolení nebo rozhodnutí jednoho členského státu za účelem povolení tranzitu cizince na jeho území či do transitní zóny přístavu nebo letiště, s výhradou, že budou splněny ostatní podmínky tranzitu.

2. Druh víza se posuzuje se zřetelem na ustanovení uvedená v odstavci 1, body f) a g).

Článek 2

Členské státy znovu potvrzují své závazky podle Ženevské konvence, doplněné Newyorským protokolem, bez žádného geografického omezení oblasti aplikace těchto nástrojů a svůj závazek spolupracovat se službami Vysokého komisaře Spojených národů pro uprchlíky při aplikaci těchto nástrojů.

Článek 3

1. Členské státy se zavazují k tomu, aby každý cizinec, která u jednoho z nich podá na hranicích nebo na jejich území žádost o azyl, shledal svou žádost posuzována.
2. Tato žádost je posuzována jen jedním členským státem v souladu s kritérii stanovenými touto konvencí. Kritéria vyjmenovaná v článcích 4 až 8 se aplikují v pořadí, ve kterém jsou předkládána.
3. Tato žádost je tímto státem posuzována v souladu s jeho národním zákonodárstvím a jeho mezinárodními závazky.
4. Každý členský stát má právo posoudit žádost o azyl, která je mu cizincem předkládána, i když mu toto posouzení na základě kritérií stanovených touto konvencí nepřísluší, pod podmínkou, že s tím žadatel o azyl souhlasí.

Odpovědný členský stát je tedy za použití výše uvedených kritérií zproštěn svých závazků, které jsou přeneseny na členský stát, který si přeje žádost o azyl posoudit. Tento poslední stát o tom za použití zmíněných kritérií informuje odpovědný členský stát, jestliže tomuto byla žádost předložena.

5. Každý členský stát si ponechává možnost, za použití svého národního práva, odeslat žadatele o azyl do třetího státu, za respektování ustanovení Ženevské konvence doplněné Newyorským protokolem.
6. Proces určení členského státu, který je na základě této konvence odpovědný za posouzení žádosti o azyl, je zahájen, jakmile je žádost o azyl poprvé podána u jednoho členského státu.
7. Členský stát, u něhož byla žádost o azyl podána, je povinen, za podmínek uvedených v článku 13 a vzhledem k ukončení procesu určení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl, vzít zpět žadatele o azyl, který se nalézá v jiném členském státě a který tam podal žádost o azyl poté, co svou žádost během procesu určení odpovědného státu odvolal.

Tato povinnost se zastavuje, jestliže žadatel o azyl mezitím opustil území členských států na období nejméně 3 měsíců anebo od jednoho členského státu obdržel povolení k pobytu na dobu delší než 3 měsíce.

Článek 4

Jestliže má žadatel o azyl v jednom členském státě člena své rodiny, kterému bylo přiznáno postavení uprchlíka ve smyslu Ženevské konvence doplněné Newyorským protokolem a který tam

legálně trvale žije, je tento stát odpovědný za posouzení žádosti za podmínky, že si to zúčastnění přejí.

Dotyčným členem rodiny může být pouze manžel (manželka) žadatele o azyl nebo jeho svobodné nezletilé dítě mladší 18 let nebo otec nebo matka, jestliže samotný žadatel o azyl je svobodné nezletilé dítě mladší 18 let.

Článek 5

1. Jestliže je žadatel o azyl držitelem platného povolení k pobytu, je členský stát, který toto povolení vydal, odpovědný za posouzení žádosti o azyl.

2. Jestliže je žadatel o azyl držitelem platného víza, je členský stát, který toto vízum vydal, odpovědný za posouzení žádosti o azyl, vyjma následujících případů:

a) jestliže toto vízum bylo vystaveno na základě písemného svolení jiného členského státu, je tento poslední odpovědný za posouzení žádosti o azyl. Když jeden členský stát konzultuje předem, zejména z důvodů bezpečnosti, centrální úřad jiného členského státu, souhlas tohoto posledního nezakládá písemné svolení ve smyslu tohoto ustanovení,

b) jestliže žadatel o azyl, držitel tranzitního víza, předloží svou žádost v jiném členském státě nebo nepodléhá vízové povinnosti, je tento poslední stát odpovědný za posouzení žádosti o azyl,

c) jestliže žadatel o azyl, držitel tranzitního víza, podá svou žádost ve státě, který mu toto vízum vydal a který měl písemné potvrzení diplomatických nebo konzulárních úřadů cílového členského státu, že cizinec osvobozený od víza splňuje podmínky vstupu do tohoto státu, je tento poslední odpovědný za posouzení žádosti o azyl.

3. Jestliže je žadatel o azyl držitelem několika platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, členským státem odpovědným za posouzení žádosti o azyl je:

a) stát, který vydal povolení k pobytu, které uděluje nejdelší právo pobytu, nebo, v případě stejné doby platnosti těchto povolení, stát, který vydal povolení k pobytu, jehož použitelnost je nejdelší,

b) stát, který vydal vízum, které má nejdelší použitelnost, když různá víza jsou stejného druhu,

c) v případě, kdy víza jsou různého druhu, stát, který vydal vízum, které má nejdelší dobu platnosti, nebo v případě stejné doby platnosti, stát, který vydal vízum, jehož použitelnost je nejdelší. Toto ustanovení se nepoužije v případě, kdy je žadatel držitelem jednoho nebo několika tranzitních víz vydaných na základě předložení vstupního víza do jiného členského státu. V tomto případě je odpovědný tento členský stát.

4. Jestliže je žadatel o azyl pouze držitelem jednoho nebo několika povolení k pobytu, která již vypršela před necelými dvěma roky, nebo jednoho nebo několika víz, která již prošla před necelými šesti měsíci, která mu skutečně povolovala vstup na území jednoho členského státu, jsou odstavce 1, 2 a 3 použitelné, dokud cizinec neopustil území členských států.

Když je žadatel o azyl držitelem jednoho nebo několika povolení k pobytu, která již vypršela před více než dvěma roky, nebo jednoho nebo několika víz, která již prošla před více než šesti měsíci, která mu skutečně povolovala vstup na území jednoho členského státu a jestliže cizinec neopustil společné území, je odpovědný členský stát, ve kterém je žádost podána.

Článek 6

Když žadatel o azyl nezákonně překročil - pozemní, mořskou nebo vzdušnou cestou - z jednoho nečlenského státu Evropských společenství hranici jednoho členského státu, kterým může být prokázáno, že vstoupil, je tento poslední stát odpovědný za posouzení žádosti o azyl.

Nicméně tento stát přestává být odpovědným, jestliže se prokáže, že žadatel o azyl pobýval v členském státě, v němž svou žádost podal, alespoň šest měsíců před podáním této žádosti. V tomto případě je tento poslední stát odpovědný za posouzení žádosti o azyl.

Článek 7

1. Odpovědnost za posouzení žádosti o azyl přísluší tomu členskému státu, který je zodpovědný za kontrolu vstupu cizince na území členských států, vyjma toho, jestliže cizinec poté, co legálně vstoupil na do členského státu, kde je osvobozen od víza, podá svou žádost o azyl v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od víza ke vstupu na území. V tomto případě je tento poslední stát odpovědný za posouzení žádosti o azyl.

2. Dokud nevstoupí v platnost dohoda, k níž dojde mezi členskými státy pokud jde o způsoby překračování vnějších hranic, členský stát, který povolí bez víza tranzit tranzitní zónou svých letišť, se nepovažuje za zodpovědný za kontrolu vstupu pokud jde o cestující, kteří nevycházejí z tranzitní zóny.

3. Když je žádost o azyl podána během tranzitu na letišti jednoho členského státu, je tento odpovědný za posouzení.

Článek 8

Když nemůže být na základě ostatních kritérií, vyjmenovaných v této konvenci, určen členský stát odpovědný za posouzení žádosti o azyl, je za posouzení odpovědný první členský stát, u něhož byla žádost o azyl podána.

Článek 9

Každý členský stát může, i když není odpovědný, za použití kritérií vymezených touto konvencí, z humanitárních důvodů, založených zejména na rodinných či kulturních motivech, posuzovat žádost o azyl na žádost jiného členského státu a za podmínky, že si to žadatel a azyl přeje.

Jestliže dožádaný stát na tuto žádost přistoupí, je na něj odpovědnost za posouzení žádosti převedena.

Článek 10

1. Členský stát odpovědný za posouzení žádost o azyl je, za použití kritérií vymezených touto konvencí, povinen:

a) ujmout se, za podmínek uvedených v článku 11, žadatele o azyl, který podal žádost v jiném členském státě,

b) dokončit posuzování žádosti o azyl,

c) převzít nebo vzít zpět, za podmínek uvedených v článku 13, žadatele o azyl, jehož žádost se posuzuje a který se nezákonně nachází v jiném členském státě,

d) vzít zpět, za podmínek stanovených v článku 13, žadatele o azyl, který svou žádost během posuzování odvolal a který podal žádost o azyl v jiném členském státě,

e) vzít zpět, za podmínek stanovených v článku 13, cizince, jemuž byla žádost o azyl zamítnuta a který se nezákonně nachází v jiném členském státě.

2. Jestliže jeden členský stát vydá žadateli o azyl povolení k pobytu na dobu delší než 3 měsíce, jsou na něho závazky uvedené v odstavci 1 body a) až e) přeneseny.

3. Závazky uvedené v odstavci 1 body a) až d) se zastavují, jestliže dotyčný cizinec opustil území členských států alespoň na dobu 3 měsíců.

4. Závazky stanovené v odstavci 1 body d) a e) se zastavují, jestliže stát odpovědný za posouzení žádosti o azyl po odvolání nebo zamítnutí žádosti skutečně přijal a učinil nezbytná opatření, aby cizinec odjel do své země původu nebo do jiné země, kam mohl legálně odjet.

Článek 11

1. Členský stát, u něhož byla žádost o azyl podána a který se domnívá, že je jiný členský stát odpovědný za posouzení této žádosti, může tento poslední stát požádat, aby se v co nejkratší době této žádosti ujal a v každém případě ve lhůtě šesti měsíců po podání žádosti o azyl.

Jestliže žádost o převzetí není podána ve lhůtě šesti měsíců, odpovědnost za posouzení žádosti o azyl přísluší státu, u něhož byla žádost o azyl podána.

2. Žádost o převzetí musí obsahovat údaje umožňující úřadům dožádaného státu zjistit odpovědnost tohoto státu se zřetelem ke kritériím vymezeným touto konvencí.

3. Určení odpovědného státu se za použití těchto kritérií uskutečňuje na základě situace, která existovala v okamžiku, kdy žadatel o azyl poprvé podal svou žádost u jednoho členského státu.

4. Členský stát musí o převzaté žádosti rozhodnout ve lhůtě tří měsíců od jejího obdržení. Nedojde-li při vypršení této lhůty k odpovědi, rovná se to přijetí převzaté žádosti.

5. K odsunu žadatele o azyl z nečlenského státu, ve kterém byla žádost o azyl podána, do odpovědného členského státu musí dojít nejpozději jeden měsíc po přijetí převzaté žádosti, nebo jeden měsíc po ukončení sporného řízení, které je popřípadě zahájeno z popudu cizince proti rozhodnutí o odsunu, jestliže je toto řízení odročovací.

6. Ustanovení vytyčená v rozsahu článku 18 mohou později upřesnit jednotlivé způsoby převzetí.

Článek 12

Když je žádost o azyl u příslušných úřadů jednoho členského státu podána žadatelem, který se nachází na území jiného členského státu, určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl přísluší členskému státu, na jehož území se žadatel nachází. Tento členský stát je neprodleně informován členským státem - držitelem žádosti - a je tedy za účelem aplikace této konvence pokládán za členský stát, u něhož byla žádost o azyl podána.

Článek 13

1. Převzetí žadatele o azyl v případech uvedených v článku 3 odstavec 7 a v článku 10 se uskutečňuje za následujících podmínek:

a) žádost za účelem převzetí musí obsahovat údaje umožňující dožádanému státu konstatovat, že je odpovědný podle článku 3 odst. 7 a podle článku 10,

b) stát dožádaný o převzetí je povinen na žádost, která je mu podána, odpovědět do lhůty osmi dnů od jejího obdržení. Ve skutečnosti je povinen vzít žadatele o azyl zpět co možná nejdříve s převzetím.

2. Ustanovení vytyčená v ..?.. článku 18 mohou později upřesnit jednotlivé způsoby převzetí.

Článek 14

1. Členské státy provádí vzájemné výměny, které se týkají:

- legislativních opatření či opatření upravených předpisy nebo národních praktik používaných v oblasti azylu,

- statistických údajů, které se týkají měsíčních příjezdů žadatelů o azyl a jejich rozdělení podle státní příslušnosti (národnosti). Toto předávání se uskutečňuje čtvrtletně prostřednictvím Generálního sekretariátu Rady Evropských společenství, který z něho zajišťuje rozšiřování mezi členské státy, ke Komisi Evropských společenství a k Vysokému komisaři Spojených národů pro uprchlíky.

2. Členské státy mohou provádět vzájemné výměny, které se týkají:

- informací obecného charakteru o nových směrech pokud se týče žádostí o azyl,

- informací obecného charakteru, které se týkají situace v domovských státech či v zemích původu žadatelů o azyl.

3. Jestliže si členský stát, který sděluje informace uvedené v odstavci 2, přeje dát jim důvěrný charakter, musí být tato důvěrnost ostatními členskými státy respektována.

Článek 15

1. Každý členský stát sdělí každému členskému státu, který o to požádá, jednotlivé informace, které jsou nezbytné pro:

- určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl,
- posouzení žádosti o azyl,
- plnění všech závazků vyplývajících z této konvence.

2. Tyto informace se mohou týkat pouze:

- osobních údajů, které se týkají žadatele a popřípadě členů jeho rodiny (příjmení a křestní jméno - popř. dřívější příjmení - přezdívkou nebo pseudonymy, státní příslušnost - současná a dřívější - datum a místo narození),

- dokladů totožnosti a cestovních dokladů (reference, délka platnosti, data vydání, úřad, který doklad vydal, místo vydání atd.),

- ostatních náležitostí nezbytných pro zjištění totožnosti žadatele,
- míst pobytu a směrů cest,
- povolení k pobytu nebo víz vydaných jedním členským státem,
- místa, kde byla žádost o azyl podána,

- data případného podání předchozí žádosti o azyl, data podání současné žádosti, stavu pokročilosti řízení a případně obsahu přijatého rozhodnutí.

3. Kromě toho může jeden členský stát požádat jiný členský stát, aby mu sdělil důvody, jichž se dovolává žadatel o azyl na podporu své žádosti, popř. důvody přijatého rozhodnutí, co se jeho týče. Dožádaný členský stát posoudí, zdali může vyhovět žádosti, která je mu předkládána. V každém případě je sdělování těchto informací závislé na souhlasu žadatele o azyl.

4. Tato výměna informací se uskutečňuje na žádost jednoho členského státu a může k ní docházet pouze mezi úřady, jejichž určení každý členský stát oznámí výboru uvedeném v článku 18.

5. Vyměňované informace mohou být využívány pouze k účelům uvedeným v odstavci 1. Tyto informace mohou být v každém členském státě sdělovány pouze úřadům a soudům pověřeným:

- určit členský stát odpovědný za posouzení žádosti o azyl,
- posouzením žádosti o azyl,
- plněním každého závazku, který vyplývá z této konvence.

6. Členský stát, který údaje předává, dbá na jejich správnost a aktuálnost. Jestliže se ukáže, že tento členský stát poskytl nesprávné údaje nebo údaje, které by neměly být předány, jsou o tom členské státy - příjemci těchto informací - neprodleně informovány. Jsou povinny tyto informace opravit nebo je nechat zničit.

7. Žadatel o azyl má právo na požádání obdržet vyměňované informace, které se ho týkají, dokud jsou k dispozici.

Jestliže zjistí, že jsou tyto informace nesprávné nebo že by neměly být předány, má právo docílit jejich opravy nebo zničení. Toto právo se vykonává za podmínek uvedených v odstavci 6.

8. V každém dotyčném členském státě se zaznamenává předávání a přijímání vyměňovaných informací.

9. Tyto údaje jsou uchovávány po dobu, která nepřesahuje dobu nezbytně nutnou pro účely, kvůli nimž jsou vyměňovány. Nutnost jejich uchovávání musí být dotyčným členským státem ve vhodném okamžiku posouzena.

10. V každém případě se sdělované informace těší alespoň stejné ochrany, jako informace, které stát - příjemce informací - věnuje informacím podobného druhu.

11. Jestliže údaje nejsou zpracovávány automatizovaně, ale jiným způsobem, bude muset každý členský stát učinit příslušná opatření k tomu, aby se pomocí účinných kontrolních prostředků zajistilo respektování tohoto článku. Jestliže jeden členský stát disponuje službou typu uvedeném v odstavci 12, může tuto službu pověřit zajišťováním těchto kontrolních úkolů.

12. Jestliže si jeden nebo několik členských států přeje informatizovat zpracovávání všech nebo části údajů uvedených v odstavcích 2 a 3, je informatizace možná pouze, jestliže dotyčné země přijaly zákony použitelné na toto zpracovávání, které uplatňují zásady Štrasburské konference z 28. února 1981 na ochranu osob pokud jde o automatizované zpracování personálních dat a pouze, jestliže svěřily příslušnému národnímu orgánu nezávislou kontrolu zpracovávání a využívání předávaných informací v souladu s touto konvencí.

Článek 16

1. Každý členský stát může předložit výboru uvedenému v článku 18 návrhy směřující k revizi této konvence a mající za cíl odstranit obtíže, s nimiž se setkává při uplatňování této úmluvy.

2. Jestliže se ukáže, že je revize či změna této konvence, vzhledem k realizaci cílů formulovaných v článku 8A úmluvy zakládající Evropské hospodářské společenství, nutná k realizaci, která je spojena zejména se zavedením harmonizované azylové politiky a společné vízové politiky, členský stát, který předsedá Radě Evropských společenství, zorganizuje schůzku výboru uvedeného v článku 18.

3. Revize nebo změny této konvence jsou přijímány výborem uvedeným v článku 18. Vstupují v platnost v souladu s ustanoveními článku 22.

Článek 17

1. Jestliže se jeden členský stát setká následkem podstatné změny okolností, které existovaly při uzavření této konvence, s většími obtížemi, může tento stát přednést výboru zmiňovanému v článku 18, aby členským státům navrhl opatření za účelem této situaci čelit nebo, aby přijal revize nebo změny, které se mu jeví jako nezbytné, aby byly do této konvence vneseny a které vstupují v platnost za podmínek uvedených v článku 16 odst. 3.

2. Jestliže po lhůtě šesti měsíců situace citovaná v odstavci 1 přetrvává, výbor rozhodující v souladu s článkem 18 odst. 2, může zmocnit členský stát dotčený touto změnou, aby dočasně přerušil aplikaci ustanovení této konvence, aniž by toto přerušování mohlo bránit realizaci cílů uvedených v článku 8A úmluvy zakládající Evropské hospodářské společenství nebo porušit jiné mezinárodní závazky členských států.

3. Během přerušování uvedeném v odstavci 2 výbor, jestliže předtím nedosáhl dohody, pokračuje ve své práci za účelem revize ustanovení této konvence.

Článek 18

1. Zřizuje se výbor složený z jednoho představitele vlády každého členského státu.

Tomuto výboru předsedá ten členský stát, který předsedá Radě Evropských společenství.

Komise Evropských společenství se může účastnit činnosti výboru a pracovních skupin.

2. Výbor je na žádost jednoho či několika členských států pověřen posouzením každé otázky obecné povahy týkající se aplikace a interpretace této konvence.

Výbor stanoví opatření uvedená v článku 11 odst. 6 a v článku 13 odst. 2 a dává zmocnění uvedená v článku 17 odst. 2.

Výbor přijímá na základě článků 16 a 17 revize nebo změny této konvence.

3. Výbor přijímá svá rozhodnutí jednomyslně, vyjma toho, když rozhoduje za použití článku 17 odst. 2, v tom případě přijímá svá rozhodnutí dvoutřetinovou většinou hlasů svých členů.

4. Výbor přijímá svá rozhodnutí jednomyslně, vyjma toho, když rozhoduje za použití článku 17 odst. 2, v tom případě přijímá svá rozhodnutí dvoutřetinovou většinou hlasů svých členů.

Sekretariát výboru a pracovních skupin je zabezpečován Generálním sekretariátem Rady Evropských společenství.

Článek 19

Co se týče Dánského království, ustanovení této konvence se nevztahují na ostrovy Faerské ani Grónsko, ledaže by prohlášení Dánského království bylo opačné. Takové prohlášení může být učiněno kdykoli oznámením vládě Irska, která o něm informuje vlády ostatních členských států.

Pokud jde o Francouzskou republiku, ustanovení této konvence se vztahují pouze na evropské území Francouzské republiky.

Co se týče Nizozemského království, ustanovení této konvence se vztahují pouze na území Nizozemského království v Evropě.

Pokud jde o Spojené království, ustanovení této konvence se vztahují pouze na Spojené království Velké Británie a Severního Irska. Nevztahují se na evropská území, jejichž vnější vztahy Spojené království přebírá na sebe, vyjma opačného prohlášení učiněného Spojeným královstvím.

Takové prohlášení může být učiněno kdykoli oznámením vládě Irska, která o něm informuje vlády ostatních členských států.

Článek 20

Tato konvence nemůže být předmětem žádné výhrady.

Článek 21

1. Tato konvence je otevřena přistoupení každého státu, která se stane členem Evropských společenství. Nástroje k přistoupení budou podány u vlády Irska.
2. Pokud jde o každý stát, který k ní přistoupí, vstupuje v platnost první den třetího měsíce po podání jeho nástroje k přistoupení.

Článek 22

1. Tato konvence podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení. Ratifikační, přijímací či schvalovací nástroje budou uloženy u vlády Irska.
2. Vláda Irska oznámí vládám ostatních členských států uložení ratifikačních, přijímacích či schvalovacích nástrojů.
3. Tato konvence vstupuje v platnost první den třetího měsíce po uložení ratifikačního, přijímacího či schvalovacího nástroje toho signatářského státu, který provede tuto formalitu jako poslední.

Stát - depozitář ratifikačních, přijímacích či schvalovacích nástrojů - oznámí členským státům datum, kdy tato konvence vstupuje v platnost.

Dánsko v Dublinu dne 15. 6. 1990, v Římě dne 7. 12. 1990 a v Lucemburku dne 13. 6. 1991, v jediném exempláři, v jazyce německém, anglickém, dánském, španělském, francouzském, řeckém, irském, italském, holandském a portugalském. Texty vyhotovené v každém z těchto jazyků jsou stejně hodnověrné a jsou uloženy v archivu vlády Irska, která předá ověřenou kopii každému z ostatních členských států.